

Arbeider Christine Hansen

2000 – 2022

Website: www.christinehansen.no

E-mail: christinehan00@yahoo.no

Tlf: +4795808415

Nedsenket Natur 2020-

Arbeidet begynte på et residensopphold på Utsira høsten 2020 og handler om havets skjørhet og skjønnhet. Dette særlig i en tid der en ønsker å utnytte og industrialisere havet i stor skala (gruvevirksomhet, vindmøller, tarehøsting etc. i tillegg til oljeutvinning og overfisking som vi kjenner fra før) Verkene i dette arbeidet består av flere medier: fotografi, cyanotypi, akvarell og film. Arbeidet med Nedsenket natur har både bestått av snorkling og fotografering/filming, research på fortellinger om havet, særlig tidlige visualiseringer, og skriving. Jeg alltid vært interessert i naturfilmer og -dokumentarer, men har blitt slått av hvor plotdrevet disse filmene/seriene er. De handler om jakt etter mat, parring og overlevelse. Det jeg savner er et større fokus på det som unnslipper vår oppmerksomhet. Det vil si det som ikke har en klar rolle i en fortelling. Det handler kanskje om en større undring for naturen under vann uten at det skal tjene et klart formål. I dette arbeidet har blant annet marinbiologen Rachel Carson vært en stor inspirasjon, nettopp fordi hun var tidlig ute med å beskrive det som er under vann med en slags respekt og undring – uten at vi mennesker skal være midtpunkt hele tiden.

Foto: Erik Sæter Jørgensen

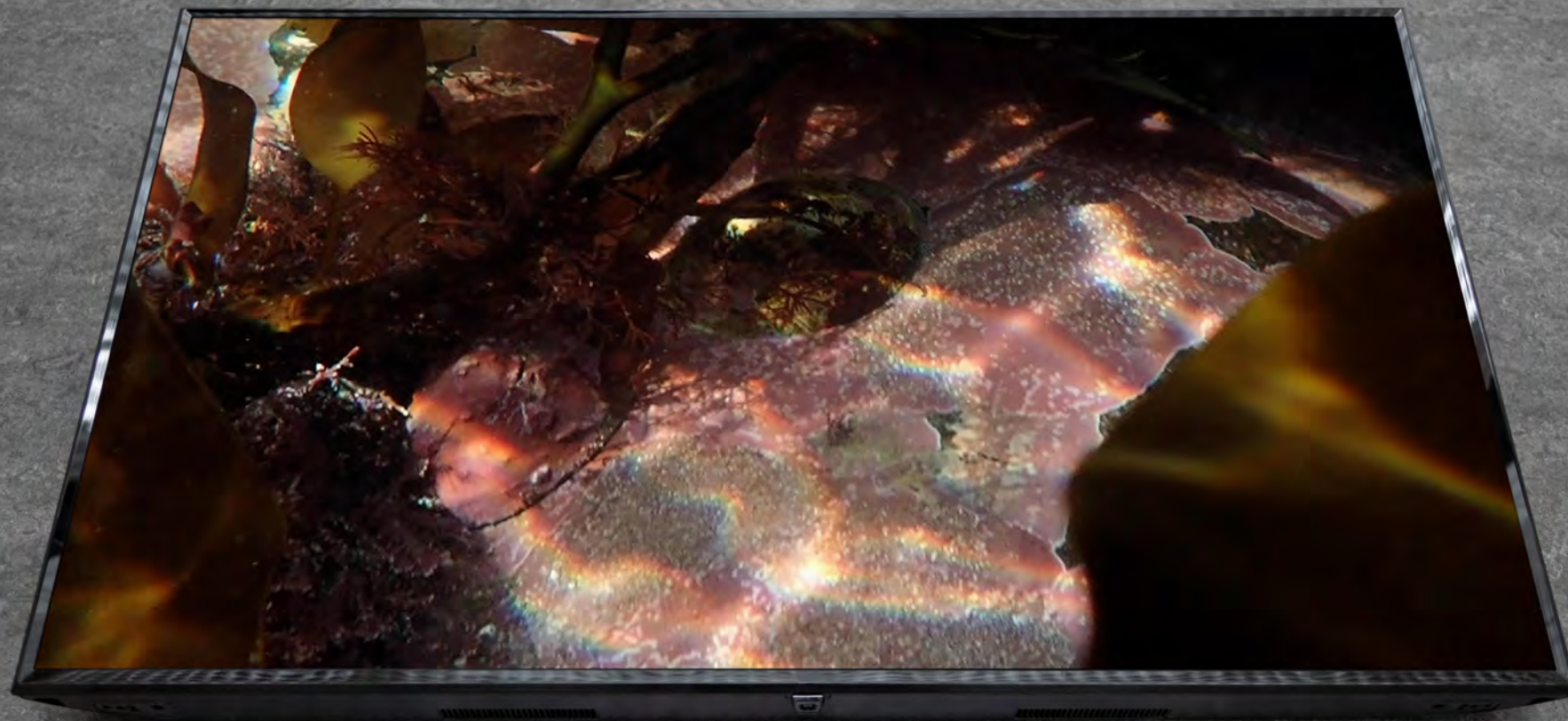

Foto: Erik Sæter Jørgensen

Foto: Erik Sæter Jørgensen

Foto: Erik Sæter Jørgensen

STUDIO VISIT, ØLHALLENE TOU SCENE

Ingvalds hage (2022) og *Rhododendron #1* (2021), er en installasjon som består av en 14 min video og en tre meter lang cyanotypi. Arbeidet handler om min onkel og hans rododendronhage i Sogn og tematiserer tid, hukommelse og kjærlighet til naturen.

Foto: Erik Sæter Jørgensen

Hvor lenge jeg klarer å holde det ordentlig vet jeg ikke.

Foto: Erik Sæter Jørgensen

ØRKEDVELING 2017-2022

Gjennom feltstudier i Death Valley og Joshua Tree i California har Line Anda Dalmar og Christine Hansen brukt ørkenen som sted og ramme for å reflektere over landskap, miljø og tid. Prosjektet startet våren 2018 med et tre ukers feltarbeid i Death Valley og Joshua Tree i California, og ble avsluttet i 2019 med et tre ukes residens i AZ (Andrea Zittel) West i Joshua Tree. Et tyngdepunkt i Ørkendveling er spørsmål rundt observasjon. Hvordan observerer vi landskapet? Hvilke metoder og teknologier bruker vi? Hvordan påvirker dette vår oppfatning av landskapet? Ørkendveling tar i bruk mange forskjellige observasjonsmetoder som tegning, gamle fotografiske teknikker, broderi, tresnitt i tillegg til foto og video. Dette er gjort med en tanke om at forskjellige metoder gir ulik tilgang til landskapet og bidrar med kunnskap som er unik. Prosjektet tematiserer også den glidende overgangen mellom prosess og arbeid. En fellesnevner for Dalmar og Hansens arbeider er en slags bokstavelig relasjonen mellom sted og landskap. Arbeidene er ikke et springbrett til noe helt annet, men mer en utforskning av forskyvninger og sammenstillinger. Hvis det fører til noe annet er det likevel en link tilbake til landskapet.

Arbeidet med dette prosjektet har utfordret Dalmar og Hansens oppfatning av ørken som et «tomt» sted uten liv. Ørkendveling viser det skjøre økosystemet der en rekke plantearter, dyr og insekter lever. Nettopp en forestilling om ørkenen som øde og livløst har ført til store skadelige inngrep til alt fra prøvesprengning av kjernefysiske våpen, til bygging av enorme vindmølleparker og solcelleinstallasjoner.

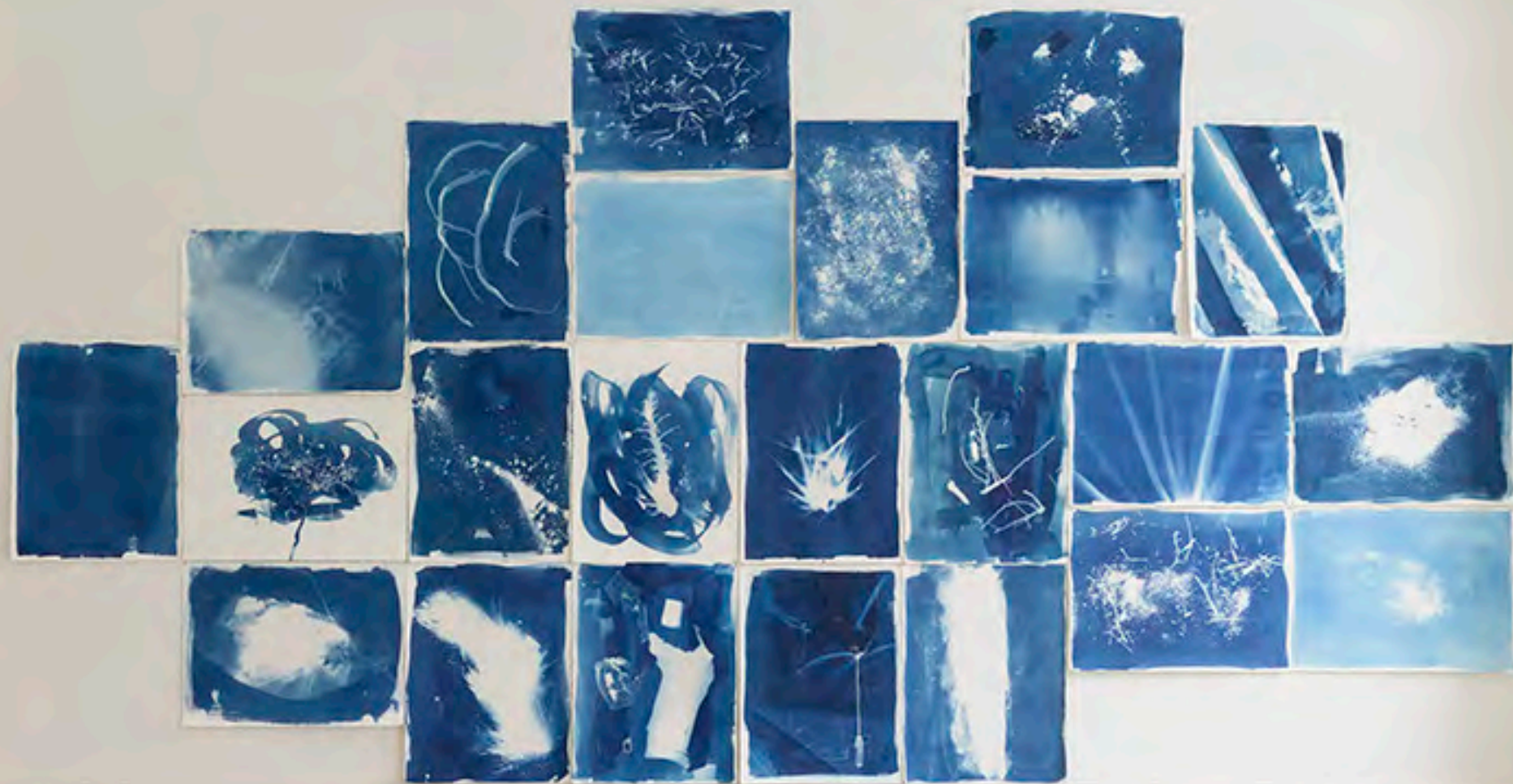

Foto: Daniel Vincent Hansen

Foto: Erik Sæter Jørgensen

Foto: Erik Sæter Jørgensen

Foto: Ram Galleri

Foto: Ram Galleri

Foto: Ram Galleri

KUNST & kritikk

KUNST PÅ ONSDAG:

Klassekampen innleder åkøle utstillinger hver onsdag gjennom hele året. Vise anmeldere kan kontaktes på kunst@klassekampen.no

Hver måned byr vi tillegg på essays, intervjuer og nyheter fra kunst-Norge.

Tips til våre kunstlister kan rettes til Karoline Henningsen: karolineh@klassekampen.no

Tommy Olsson
kunst- og
kunstkritiker

Marla Horvei
kunst- og
litteraturkritiker

Kåre Bulle
journalist og kunst
og litteraturkritiker

KRISTIANSAND: Finsk modernisme og konkret kunst er for tida under lupen på Sjølandets Kunstmuseum Utstillingen «Konkret!» er viet til Birger Carlstedt, Sam Vanni, Ernst Mether-Borgeström og Lars-Gunnar Nordström.

SHH

OSLO: I 2016 utpekte Klassekampen Ilja Wyller til en ung kunstner å se opp for, og sannelig har det ikke gått tross i ord. For tida viser Wyller ekspressive og fargestærke malerier i utstillingen «Cadence» på Gallen Brandsrup.

SHH

Kunstnerduoen Dalmar/Hansens opphold i ørkenen har endt i en besnærende intrikat utstilling.

Med sand mellom tærne

KUNST

Dalmar/Hansen:
«Ørkenndveling»
Trondhjems Kunstforening
Står til 20. februar

ANMELDELSE

«Ørkenndveling» kunne fort blitt en tørr affære, men er blitt en labyrint av refleksjoner.

Nå snakker vi! Death Valley! Joshua Tree! Fra en mytisk ørken til en annen; Charles Manson levde i den ene, Gram Parsons døde i den andre. Ikke at det har noen betydning her og nå, det er ikke akkurat noen populærkulturell utgraving dette – jeg kan bare ikke la være å notere det. Liksom at dette prosjektet refereres til som dveling – noe som øyeblikkelig føles korrekt.

For å gjøre en kort historie lang: Line Anda Dalmar og Christine Hansen har oppholdt seg en tid i de to nærmte ørkener for å, hvis jeg har forstått det riktig, tenke sitt. Seriøst dvelte. For så å formidle det ved bruk av de aller beste konvensjonelle kunst-

neriske verktøy: Tegning, grafikk, maleri, tekstil, foto, video, skulptur og noen steiner. Det kunne blitt en ganske tørr affære – det er tross alt ørken dette – men verkene hamrer effektivt inn poenget.

Det dreier seg ikke om sand så mye som stein og vekster, og det er overhodet ikke noe mytisk landskap vi beveger oss i på Trondhjems Kunstforening, men den faktisk ørkenen. Det er virkelig parkert der. Vi kommer ikke lengre. Men ørkenen er ikke så selvfølgelig den heller, når man ser nærmere etter.

For selv om alt her gir skinn av en oppdagelsesreise, skal man ikke tulle lenge rundt i lokalene før verkene etablerer en foruroligende mystikk og til tider ser det ut til at utleikede sammenhengene etablerer seg underveis. Hvor tilfeldig er det, liksom at fotografiet av sprekke i den asfalterte veien korresponderer direkte til den der svære grela på gulvet? Hvor tilfeldig er noe overhodet i en ørken? Og hva kan man forvente seg av den? Å bli tørst? Bli fristet av Satan? Se sanden blåse frem og tilbake?

Hvis man skulle bevege seg bakover i kunsthistorien for å finne referense til denne typen obsusjon, ender man, som med så mye annet, opp i

HAR DVELT: Line Anda Dalmar og Christine Hansen har tilbrakt en tid i ørkenen for å tenke sitt, for så å formidle det gjennom fotografi, tegning, video, maleri, skulptur og tekstil.

FOTO: HÅRON VESMØ LIE

landskapemaleriet. Forskjellen på det å gå en tur i skauen og det å gå i ørkenen, er like svar som den er forsvunnen de liten, og handler i første

«Ørkenen er ikke så selvfølgelig den heller, når man ser nærmere etter»

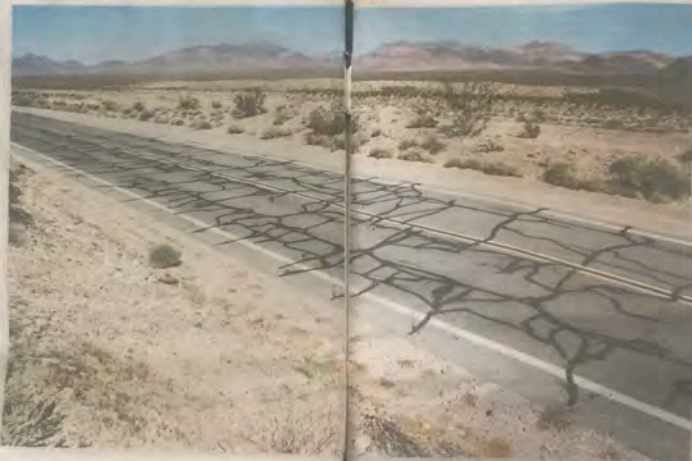
rekke om hvor mye, eller lite, man får med seg. For det er ikke til å komme bort fra at man ser lenger i et landskap hvor det ikke står en masse trær i veien.

Når det kommer til individuelle indre dialog med omstendighetene, blir det ikke mer hardcore enn å stå i en ørken, hvor uendeligheten blir en nådeløst overordnet faktor. Og stillheten, selvfølgelig, fraværet av menneskelig aktivitet. For å finne noe

tilsvarende her hjemme må man oppsøke de forlatte industri- og landskapene som i flere byer er blitt liggende som en gråson mellom bykjernen og drabantbyene rundt. Steder hvor det pleide å stå bygninger som folk jobbet i, men som nå bare dirrer av forhistorie og utnyttet potensiale. Som en ørken, omtrent, bare litt mer kompakt og tilgjengelig.

Og hvis alle disse forlatte og nedlagte områdene eksisterer som glipper i samfunnsstrukturen, er ikke en ørken en tilsvarende topografisk parentes i globalt perspektiv? Punkter hvor planeten rett og slett ikke gidder, hvor mennesket kun stopper opp for å dvelte?

Dalmar/Hansen oppsøker jo ikke disse omstendighe-

tene uten grunn, og resultatet av oppholdet er en labyrint av refleksjoner. Besnærende intrikat under dekke av å bare være matter-of-factly, og med opp til flere hint til at vi egentlig befinner oss på en fremmed planet som vi fortsatt sliter med å forstå vår egen rolle i.

Men hvor finner man et egnet sted for å søke bekrefteelse på at man er del av noe

utenfor en selv, hvis ikke her, hvor marken er tørr og himmelen svarer? La oss være oppriktige nå.

Livet er jo strengt tatt feltstudier. Og det finnes ikke noe arbeid utenfor kultursektoren som er særlig viktig. Noe sier meg jeg vil få anledning til å gjenta det poenget hyppigere fremover.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no

SISTE UKE!
Einar Sandvold
BEHIND THE LINES
– Malerier

galleri
BRISKEBY

Adresse: Skovveien 27, 0257 Oslo
Tel: 24 11 87 00 Web: galleribriskeby.no

Zdeni

Retrospe
Tegning og s

Velkommen

kunst
KUNST & MEDIER

Christine Hansen, *Trær som faller*, installasjonsfoto, serie, fem fotografier, 20 X 30 cm, foto: Oddbjørn Erland Aarstad

Fra balkongen, Stavanger Kunstmuseum 2020

Foto: Oddbjørn Erland Aarstad

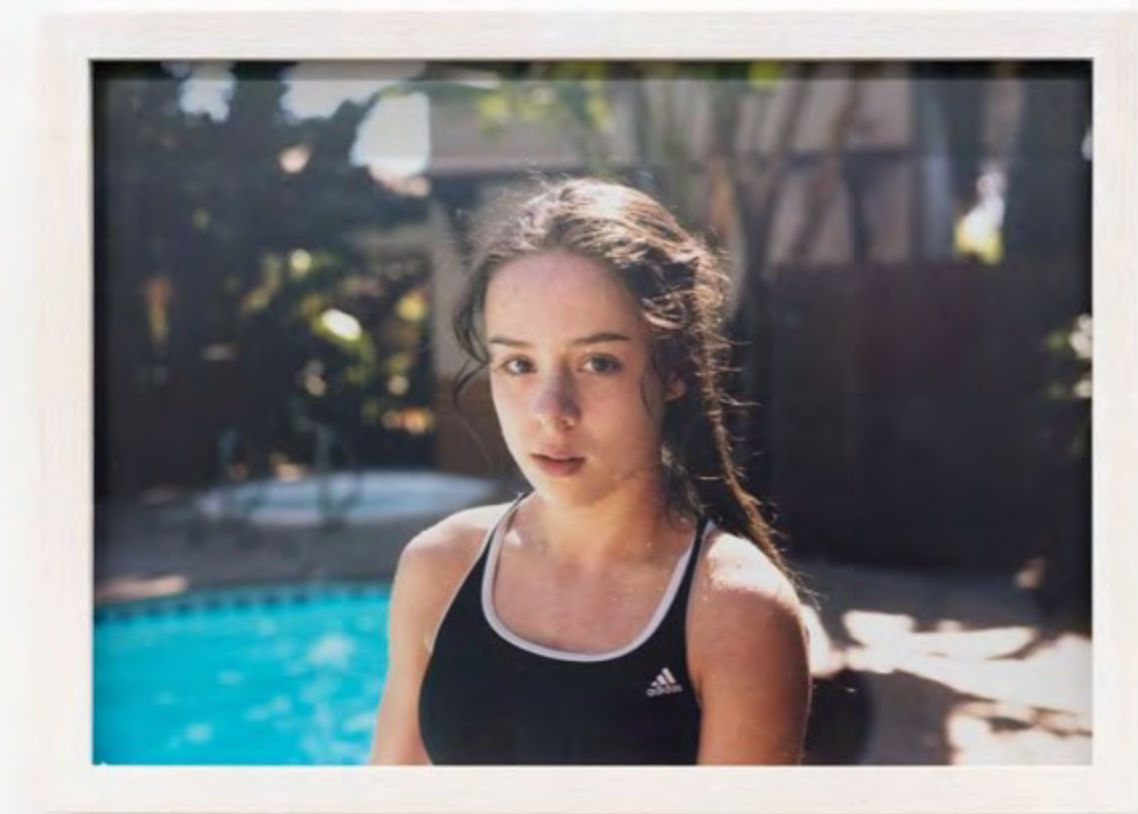
Christine Hansen,
Trær som faller,
Detalj, SUS2023
(Stavanger
Universitets-
sykehus 2023),
foto, 20 X 30cm,
2020.

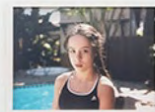
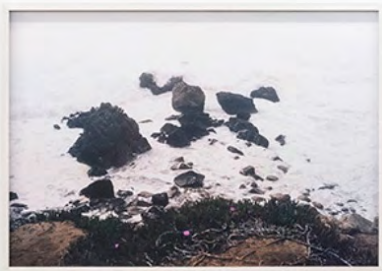
Remembering C (2016) utforsker jeg spennet mellom den personlige og kollektive historien, mellom turisme og genuin opplevelse. Hvert enkelt fotografi er på den ene siden et forsøk på å oppnå et stille nærvær. Tittelen referer på den ene siden til California, til en nylig reise. C referer også til et navn. Mange av fotografiene er tatt i Big Sur, et område som var viktig for mange forfattere og fotografer på 40 og 50 tallet, blant annet Edward Weston og Imogen Cunningham. Området er vanskelig å fotografere siden det er så vakkert og storslått der, men på grunn av min store interesse for planter, natur utøver området en stor tiltrekning på meg.

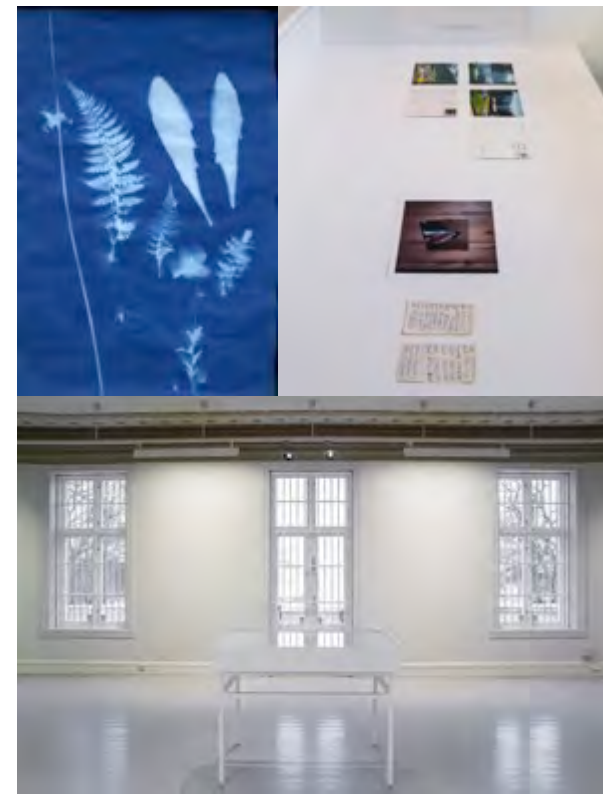

Come What May (2015)

Arbeidet tar utgangspunkt i en personlig opplevelse av å erfare Alzheimer i nær familie over mange år. Arbeidet handler både om bearbeidelse og det å huske en mor som gradvis forsvinner. Tittelen på arbeidet er en omskriving av et utsagn som min mor hadde idet hun skjønnte at hun var i ferd med å miste grepet om hverdagslivet. Selv om uttrykket opprinnelig stammer Macbeth forbinder jeg det først og fremst med Moulin Rouge, der den døende Satine synger Come What May. På den tiden da jeg tok bildet var filmen favorittfilmen til min eldste datter. Tittelen er derfor også tittel på hovedarbeidet i prosjektet som er et stort portrett av min eldste datter iført sin mormors finkjole fra 70-tallet. Arbeidet er forsøk på å ta for seg de store dramaene som utspiller seg i alle menneskers liv – ofte i det stille. I prosjektet spiller fotografiet en sentral rolle i å fungere både som et medium som bevarer fortiden og som igangsetter av minner. I det omtalte portrettet bringer fotografiet fortid og fremtid i en slags performativ handling. Arbeidet inkluderte også postkort som min mor sendte til min far på 80-tallet, solprinter av ugress og blomster fra min mors forsømte verandakasser og et portrett av henne.

Serien ble vist i en større gruppeutstilling som jeg var kurator for der arbeidene tematiserer demens. Utstillingen var rettet mot et større publikum. De andre kunstnerne som skal deltok var Marie Sjøvold, Bente Geving, Viktor Micka og Laila Kongevold. Gruppeutstillingen Støvkrystaller ble vist på Hå Gamle Prestegard og på Galleri F 15 i Moss i 2015.

Christine Hansen ***Come What May, Støvkrystaller (Crystals of Dust)***, Galleri F15
(photo Damian Heinisch)

Christine Hansen, Gunnlaug, ***Come What May, Støvkrystaller (Crystals of Dust)***, Galleri F15

50 milliarder mikrogram

tar utgangspunkt i et uløst mysterium og en glemt mediehendelse fra 1979. For nesten 36 år siden falt det angivelig ned en gigantisk meteoritt i Svanevannet i Flora kommune. Jeg var 10 år den gangen, bodde i Florø og husker fortsatt medieoppstyret rundt denne sensasjonen. Ut i fra størrelsen på hullet i isen antok man at meteoritten veide omkring 50 tonn. Hendelsen ble dekket både av lokale og nasjonale aviser. NRK sendte flere reportere til Svanevannet og det ble laget et innslag som ble sendt på Dagsrevyen med filmopptak både over og under vann. Etter en lang rekke avisoppslag og undersøkelser ble det konkludert med at det som lå på bunnen av vannet neppe var en gjenstand fra verdensrommet.

50 milliarder mikrogram forsøker ikke å løse gåten fra 1979. Hansen har ved hjelp av poetiske og stedspesifikke strategier forsøkt å materialisere hendelsen for betrakteren. Utstillingen består av fotografier og cyanotypier laget på stedet av vann, vegetasjon og steiner i og rundt Svanevannet. I tillegg inneholder installasjonen NRKs lydopptak fra 1979. I et av bildene, På stedet, befinner kunstneren seg ute i vannet ved siden av bøyn der meteoritten falt ned. Arbeidet springer ut av et sterkt minne om barndommens undring over universet og naturen - der 50 tonn bare kunne forsvinne ut i løse lufta. Prosjektet handler ikke bare om meteorittens forsvinning, det tematiserer også tap av hukommelse. En mediebegivenhet på denne størrelsen ville i dag etterlatt seg utallige spor i den digitale hukommelsen. 50 milliarder mikrogram handler derfor også dagens mediesituasjon. På slutten av 70-tallet, da det ennå ikke eksisterte noe finmasket cybernett, kunne en sensasjon rett og slett forsvinne sporløst i dypet av Svanevannet.

Christine Hansen, On Site, ***50 Billion Microgram***, 2015

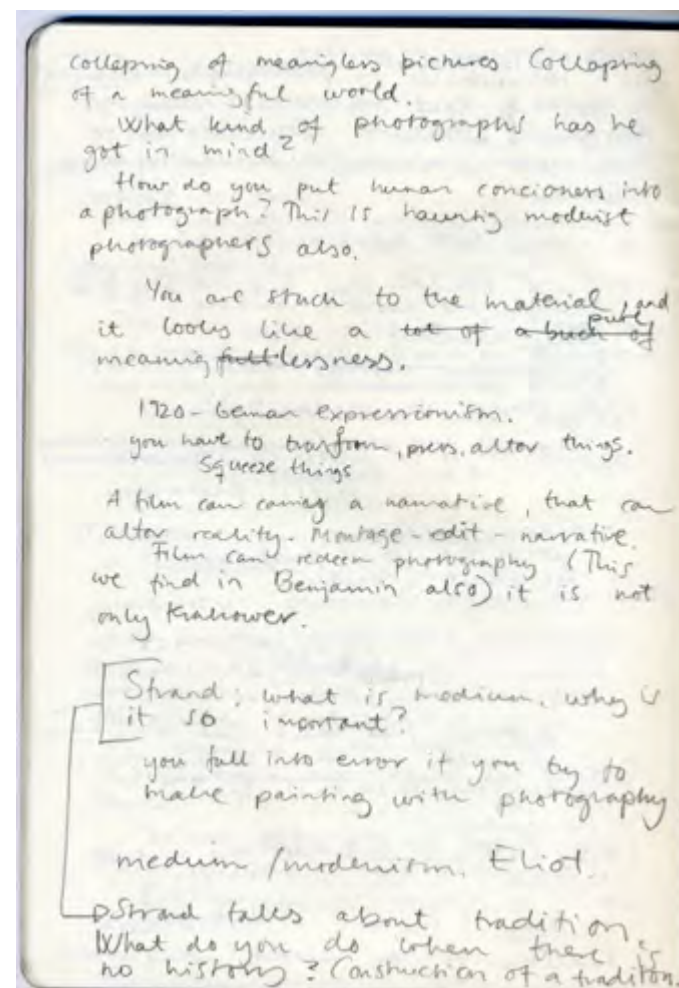
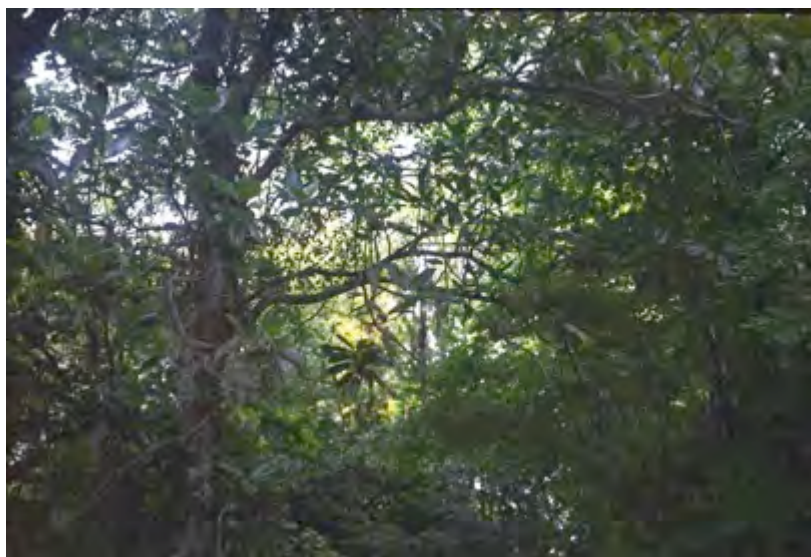
Christine Hansen *50 Billion Microgram*, 2015, Studio 17

Itineraries (2006–2013)

Arbeidet består av farge og sort-hvitt fotografier, visuelt materiale knyttet til reising og notatbøker. Sentralt i prosjektet står min bakgrunn både som akademiker og kunstner. I tidsrommet dette arbeidet ble til holdt jeg samtidig på med en avhandling som diskuterte fotografiets status som kunst og forskjellige syn på landskap. Mens det dokumentariske har vært svært viktig i mange av mine andre prosjekter er det tonet ned i Itineraries. Selv om det refererer til konkrete steder som jeg har besøkt, på ferie, residencyer og konferanser, og notatbøkene er *mine*, presenterer arbeidet et drømmeaktig og nesten filmatisk blikk. Mange av fotografiene viser landskaper.

Helt siden 1500-tallet har landskapsbilder blitt assosiert med reiser. Fra og med midten av 1800-tallet blir reiser dokumentert fotografisk, ofte i stor skala. De tidlige ekspedisjonsfotografene transporterte store og upraktiske kameraer ut i feltet, der de både fotograferte og fremkalte bilder på stedet. Mine reiser er selvsagt ikke ekspedisjonsreiser i en slik forstand. De kan heller bli beskrevet som forflytninger der det personlige og private fokuset hele tiden krysser spor og overlapper hverandre. Notatbøkene inkludert i arbeidet tematiserer skriving som en måte å fastholde øyeblikket, slik fotografiet også kan gjøre det. I notatbøkene blir også abstrakte ideer uttrykt i en mer direkte form. Bøkene plasserer også fotografiene i forhold til diskusjoner som har omsluttet kunstfotografiet helt siden begynnelsen.

Prosjektet har vært presentert i foredraget Hva vil det si å arbeide fotografisk? (2009) holdt på Stavanger Kunstmuseum og Bergen Kunstmuseum. I tillegg har deler av arbeidet vært vist på Prosjektrom Nordmann (2014).

How do you put human consciousness into a photograph?

Moleskin notebook, 2007

Christine Hansen Death Valley, California, 2013 *Itineraries, 2007-2013*

Heaps and Constructions (2012)

Arbeidet er fra en byggeplass på Tasta i Stavanger. Innenfor et begrenset område har det i flere år foregått en omfattende utbygging og endring av landskapet. I løpet av relativt kort tid har området gått fra å være et no-man's-land til å bli en gigantisk byggeplass for nye leiligheter og et shoppingsenter.

I sin tidlige fase bestod stedet av midlertidige hauger av sand og stein. Observert fra det rette perspektivet så området ut som et ugjestmildt steinlandskap. Utgangspunktet for prosjektet var både en daglig observasjon av stedet siden det befinner seg rett ved der jeg bor. Interessen i alle haugene hadde også en referanse til 60-tallet og datidens interesse i midlertidige hauger (feks Robert Smithson).

Arbeidet undersøker det estisk-politiske potensialet til slike steder. I tillegg til å være områder med en type materialitet og dynamikk som interesserer meg ser jeg også arbeidet i forhold til landskapsdiskusjoner i Stavangerområdet. Dette er et område som på den ene siden har et ansvar for å bevare så mye jordbruksareal som mulig, samtidig som at oljeindustrien hele tiden utøver et press på boligmarkedet.

I dette prosjektet spiller fotografiet en sentral rolle i å bevare disse flyktige stedene for ettertiden.

Familigrafier (2006)

Serien består av fargefotografier av interiører, landskap, hager og mennesker fotografert i Norge, Sverige, Italia, Spania og USA. Alle bildene har en relasjon til min familie, og som i et familiealbum blir fotografiene, til tross for deres ulikhet, holdt sammen av *en* persons synspunkt. I likhet med mine tidligere prosjekter *Norske Galehus*(2000) og *Himmelrike*(2003) blir vi konfrontert med en sammenkobling av et distansert fotografisk blikk og et emosjonelt tema. *Familiegrafier* tematiserer på hvilken måte vi uunngåelig er utestengt fra den nære familiekonteksten som disse fotografiene har blitt til i. Dette har også en parallell til det å se på ukjentes private familiebilder der det ofte vanskelig å se forbi bildenes overflate. Men dette betyr ikke at bildene ikke kommuniserer. Som jeg sier i publikasjonen *Familiegrafier*:

Jeg vedgår at de som ikke kjenner til de konkrete stedene og menneskene slik jeg kjenner dem, i en forstand vil befinne seg på utsiden av den verdenen jeg står i og kjenner så godt. Men denne utsiden er ikke absolutt, disse topografiene kan også betraktes fra andre ståsteder.

Til tross for det private utgangspunktet er derfor bildenes evne til å visualisere det kollektive og til å gi assosiasjoner til egne familiebilder det som blir seriens tyngdepunkt. Serien har vært utstilt på Sogn og Fjordane Kunstmuseum og Akershus Kunstnersenter 2006. *Familiegrafier* ble omtalt i *Norsk Fotohistorie*, Samlaget 2007. Et av bildene ble utstilt på Preus Museum i forbindelse med utstillingen *Norsk Fotohistorie* 2007, og bilder fra serien har også vært utstilt på Utenriksdepartementets internasjonale websider i 2005-2006. I 2014 ble *Familien Wittusen/Paulinetti, 2004* stilt ut på Grunnlovsutstillingen Hvem eier historien? på Stavanger Kunstmuseum.

familiografier

CHRISTINE HANSEN

FAMILY TOPOGRAPHIES

Some time ago I started reflecting on places associated to my family: my uncle's childhood garden, my mother's home. Further, I thought about places I grew up in, where my children's great-grandmother grew up, and about the place where my father worked until he died. It struck me that these places could form a starting point for an art project. In preparation to this project I examined my family's photo-albums searching for the places to photograph: places that were already alive as pictures in my memory.

Soon I came to realize that these places didn't take up so much space in the albums as I had expected beforehand. They mainly contained photographs of people: pictures of my grandparents, of my parents and their friends, siblings, cousins, aunts, uncles and friends, and later my own family in different surroundings and social situations. Although I knew these pictures very well, I was now struck by their conformity. Most of the photographs were shot with the same distance to the object, and the albums seemed to contain an endless number of faces and social situations. In this context it was tempting to see their repetitive structure as an expression of social incoherence and incapacity to communicate. It was as if all the pictures said the same.

This experience may illuminate why family photography has got what we call a bad reputation. Often family photographs are perceived as trivial and conventional – exactly because of their seeming regularity as far as their aesthetic expression is concerned. But at the same time these are the pictures we are

most proud of having. Paradoxically, therefore, family pictures are considered as authentic and expressive their unintentionality notwithstanding.

This span between boredom and deep fascination is, I will argue, something which characterizes our encounter with the genre of family photographs. What is interesting is that this contradictory experience both underlines and can be a parallel to our encounter with several other phenomena. I will try to explain this. When we look at family photographs they are usually an integral part of our life and therefore an element of a world that is well known to us. When we look at the pictures we can gain immediate access to the complex reality into which they are woven. It is not only what the photograph represents that is important, just as important is their ability to expose what is outside the picture. This phenomenon is striking when we look at family pictures. I would claim, and it explains why photographs from vacations, parties and of social people in specific contexts are able to arouse painful memories. Confronted with other people's family pictures we often feel quite the opposite: it is difficult to see behind the photograph's surface. We do not know, at least not in detail, the world the picture is issued from. If we try to explain why other people's family pictures can be so boring, we often say that it is the pictures' trivial style that makes this confrontation so tedious. And we perhaps say that if the theme had been expressed in a more attractive way we could have showed more interest in the content of the picture. But is it really so? Is this experience unique and

Home, Berlin Mitte 83, October 2004

Bachstraße 83, Berlin 2005

Himmelrike (2003)

En serie fotografier fra flyplasser i Norge, USA og Tyskland. Noe av det som fascinerer med flyplasser er disse stedenes ambivalens: de er moderne oversiktlige steder som vi forbinder med ferie, store begivenheter og dagligdagse reiser. Samtidig vet vi at flyplasser også er åsted for katastrofer og flykapringer. Det spesielle i dette prosjektet er vektleggingen av flyplassens forhold til det landskapet eller topografien den befinner seg i. Derfor er det ikke kun avgangshall og fly som er viktige, like viktig er flyplassens *randsoner*: ulendte naturområder, steder som parkeringsanlegg og rundkjøringer. Områder som en kanskje ikke en gang forbinder med flyplassen, eller som man som reisende sjelden reflekter over at finnes.

Per Kvist skriver om fotografiene i innledningen til publikasjonen "Himmerike":

Flyplassene fremstår ikke som frontalt dominerende, men heller som randfenomener, som noe som er observert fra en annen, fra en ukjent vinkel. Det er ikke flyplassene med deres tradisjonelle aura av reisens eksotisme, av modernitet og fremskritt vi blir presentert for, men heller et sted hvis aura er blitt gjort usikker.

Prosjektet ble utgitt i Kunsthøyskolen i Bergens publikasjonsserie i 2003. Serien har også vært vist i Tromsø Kunstforening i 2004 og i Harstad kunstforening i 2005. 4 bilder ble innkjøpt av Norsk Kulturråd i 2004. Et av bildene fra serien ble vist på Utenriksdepartements internasjonale websider som en del av en nettutstilling som ble kuratert av Jonas Ekeberg ved Preus Museum.

himmelrike christine hansen k:

nær himmelen CATO WITTUSEN

4

Flyplasser eller lufthavner er for mange irskritt og økonomisk velstand. Flyselskaping og menneskelig habitatfrihet. Mye av fart er i dag forsvunnet, etter flere tiå. Likevel fortsetter flyplasser å begeistre og flyplassen er fremstilt med ekstravagans

En form for desavuering av det hverdagsplassfenomenet. En rekke yrker og feilmyteomspunne. Flygeren og flyvertinnen nyter en anseelse uten sidestykke innenfor som fenomen lar seg aldri helt trivialisere oss. Selv den mest blaserte og reisevante følge av den snikende trusselen om en nøy flyplassens overflate. Kanskje trenger vi i der ønsket om transhverdagslighet kan somheten som pågår der finner vi økonomi. Skip eksploderer, springer lekk, synker, kolliderer som en kraft. I kontrast til dette oppmuntrer til at flyplassjefen i Los Angeles må tenke veld

For mange er flyplasser omgitt av en kontroll og suverenitet. Flyplasser er subvender seg til oss enten vi befinner oss avstand. Det er noe uhyggelig og foru prosedyrer fra innsjekking og helt frem

Norske Galehus (2000)

En serie som består av 19 fargefotografier av psykiatriske sykehus/institusjoner i Sør-Norge. Prosjektet er laget i en slags arkivlogikk, der variasjonene mellom husene fremstår som morfologiske forskjeller og *familielikheter*. Det bildeserien kanskje først og fremst viser er at bygningene har mye felles med andre offentlige bygninger som skoler, sykehus og gamlehjem. Tittelen gjør imidlertid at vi endrer innstilling til dem, og husene får med andre ord en bestemt *atmosfære*. Tittelen peker også på de folkelige forestillingene om husenes historier og deres rolle som nasjonale mediehendelser.

Prosjektet ble stilt ut i sin helhet på Høstutstillingen 2000 og ble innkjøpt av Kulturrådet samme år. Bildene har vært vist på G.U.N. under Oslo Open 2000 og på 6.Internationale Fototage Herten, 2001. De har også blitt vist på utstillingen tilknyttet helsevesenets 400- årsjubileum i 2003.

Doris Frohnapfel kurator for *Junge norwegische Fotografi*, 6. Internatinala Fototage Herten, 2001 om arbeidene:

Christine Hansen har undersøkt historien til galehusene i Norge. Dokumentasjonen av bygningene, som når det gjelder typer knapt kunne vært mer omfangsrik, -kurhus, -slott, -anonymt moderne, - fengsel, -forbindes ved den samme bruk,- oppbevaring av de "gale". Denne bruken står i kontrast til bygningen, som vi ganske sikkert kunne tilskrive andre historier om en ikke kjente til dens innhold.

(hentet fra katalogen til 6. Internationale Fototage Herten)

Christine Hansen *Norske Galehus*, 2000

